

Arrest

nr. 240 822 van 14 september 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. HINNEKENS
Louis Pasteurlaan 24
8500 KORTRIJK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 14 april 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 12 maart 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 mei 2020 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 juni 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat K. HINNEKENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 oktober 2018 dient verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar echtgenote W.L. van Belgische nationaliteit. Op 11 april 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Bij arrest nr. 225. 429 ven 30 augustus 2019 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het door verzoekster ingediende beroep tegen voormelde beslissing.

Op 14 september 2019 dient verzoekster een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar echtgenote W.L. van Belgische nationaliteit. Op 12 maart 2020 neemt de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 14/09/2019 werd ingediend door:

Naam: M. (...)

Voornaam: A. (...)

Nationaliteit: Albanië

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: Mollas

Rr: (...)

Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan in functie van haar echtgenote, de genaamde L., W. J. (...) (RR (...)) van Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1 ° van de wet van 15/12/80.

Er werd reeds eerder een aanvraag gezinshereining ingediend nl. op 15/10/2018, met een weigering op 11/04/2019. Tegen deze beslissing werd in beroep gegaan bij de RvV, het beroep tot nietigverklaring werd verworpen op 30/08/2019 (Arrest nr. 225 429 van 30 augustus 2019 in de zaak RvV 233 172/11). Nadien werd deze nieuwe aanvraag ingediend.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt: 'de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg voor zover het betreft: 1 ° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid. 1 ° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen. ' Artikel 40ter van dezelfde wet stelt ook dat bij een aanvraag gezinshereniging 'de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1 °, moeten bewijzen dat de Belg: 10 beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. '

Ter staving van de bestaansmiddelen van de Belg werden volgende nieuwe documenten voorgelegd:

• Bijvoegsel aan arbeidsovereenkomst van tewerkstelling bij Your Freetime te Kortrijk op naam van W. L. (...) (van 32 u naar 38u) vanaf 20/05/2019 met bijhorende loonbrieven voor de maanden mei tot oktober 2019, + een attest van de betaling van het Vakantiegeld: (jaar 2018)

Uit raadpleging van de databank van de RSZ, Dolsis, blijkt dat de tewerkstelling van de Belg waarvan het bewijs werd geleverd, intussen werd beëindigd, meer bepaald op 31/12/2019. De voorgelegde loonfiches zijn dus achterhaald. De Belgische referentiepesoon is sinds 1/01/2020 tewerkgesteld bij DIENSTEN-AAN-HUIS CVBate BRUGGE tot heden. Over deze tewerkstelling en de bestaansmiddelen die eruit voortkomen beschikken wij niet over enige informatie. Betrokkene heeft het dossier niet geactualiseerd.

Bijgevolg kan er niet afdoende beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt. De toetsing van art. 40ter van de wet van 15.12.1980 kan niet gebeuren.

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig.

Er werd immers niet vastgesteld dat het inkomen ontoereikend is, wel dat er geen zicht is op de huidige bestaansmiddelen, hun stabiliteit en of deze bestaansmiddelen regelmatig ter beschikking zijn.

Het recht op verblijf in toepassing van artikel 40 ter wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de zorgvuldigheidsplicht en van de artikelen 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster zet haar enig middel uiteen als volgt:

"De bestreden beslissing zelf aangeeft :

" Artikel 40ter van dezelfde wet stelt ook dat bij een aanvraag gezinshereniging 'de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1,3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Ter staving van de bestaansmiddelen van de Belg werden volgende nieuwe documenten voorgelegd:

Bijvoegsel aan arbeidsovereenkomst van tewerkstelling bij Your Freetime te Kortrijk op naam van W. L. (...) (van 32 u naar 38u) vanaf 20/05/2019 met bijhorende loonbrieven voor de maanden mei tot oktober 2019, + een attest van de betaling van het Vakantiegeld: (jaar 2018)

Uit raadpleging van de databank van de RSZ, Dolsis, blijkt dat de tewerkstelling van de Belg waarvan het bewijs werd geleverd, intussen werd beëindigd, meer bepaald op 31/12/2019. De voorgelegde loonfiches zijn dus achterhaald. De Belgische referentiepesoon is sinds 1/01/2020 tewerkgesteld bij DIENSTEN-AAN-HUIS CVBA te BRUGGE tot heden. Over deze tewerkstelling en de bestaansmiddelen die eruit voortkomen beschikken wij niet over enige informatie. Betrokkene heeft het dossier niet geactualiseerd.

Bijgevolg kan er niet afdoende beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt. De toetsing van art. 40ter van de wet van 15.12.1980 kan niet gebeuren.

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, § 1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat het inkomen ontoereikend is, wel dat er geen zicht is op de huidige bestaansmiddelen, hun stabiliteit en of deze bestaansmiddelen regelmatig ter beschikking zijn.

Het recht op verblijf in toepassing van artikel 40 ter wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

", daarbij wetsartikelen citerend dat een aantal stukken bij de aanvraag zelve dienen gevoegd te worden dus daarbij aldus stellende dat er geen andere stukken vereist zijn. In de geciteerde beslissing wordt aldus zelf gesteld dat er slechts bepaalde vereisten zijn die dan verkeerd toegepast worden door in de beslissing aan te geven dat er meer wordt vereist.

De motieven bevatten een tegenstrijdigheid nu men zich beroept op de weergave van een wettekst om vervolgens en tegenstelling tot wat weergegeven wordt te beslissen.

Een rechtsonderhorige vermag uiteraard niet verwachten dat een overheid beslist in tegenstrijd met hetgeen dezelfde overheid uiteindelijk aangeeft in de bestreden beslissing; dit zeker en vast niet zonder dat bijkomende stukken/gegevens zijn opgevraagd.

Hierdoor wordt ook het motiveringsvereiste geschonden, zowel inhoudelijk als formeel.

Dat een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken dient gemotiveerd te zijn, gelet op art. 62 van de vreemdelingenwet (wet 15 december 1980) en van art. 2 en 3 van de motiveringswet (wet 29 juli 1991), het algemeen rechtsbeginsel en het beginsel van behoorlijk bestuur welke de motivering opleggen van bestuurshandeling.

Dat de bestreden beslissing immers formeel en inhoudelijk dient gemotiveerd te zijn. Dat een gebrekkige motivering uiteraard gelijk staat met afwezigheid van motivering, hetgeen in casu duidelijk het geval is.

Dat de beslissing zowel in rechte als in feite uitdrukkelijk de motieve dient weer te geven waarop de beslissing zou steunen.

Dat de wetgeving m.b.t. de motivering er strekt toe de formele motivering als een subsantiële vormvereiste op te leggen. Dat de wetgever duidelijk de bedoeling had om de formele motivering als een substantieel vormvoorschrift op te leggen, zonder mogelijkheid deze motiveringsvereiste vervangen te zien door deze of gene motivering die de rechtsonderhorige wel op één of andere wijze bekend zou zijn.

Dat ook het vereiste van motivering, zoals omschreven in andere bronnen van het recht is geschonden (Cfr. LAMBRECHTS, W., *Geschillen van bestuur*, Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 69-70, en verwijzingen).

Dat ook hier betreft het een substantiële vormvereiste (R.v.St., nr. 31.882, dd. 1 februari

Dat de formele motiveringswet niet alléén een waarborg voor de burger die alzo vermag duidelijk kennis te nemen van al de elementen welke aan de basis liggen van de beslissing en van de draagwijdte ervan is (RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; RvSt., Smets-Jet, nr. 41.884, 4 februari 1993, A.P.M., 1993, 43; RvSt., Scheire, 40.739, 13 oktober 1992; en RvSt. Verschaffel, nr. 40.389, 10 november 1992; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs', J.T., 1991, 737; cfr. Verslag, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/3, 16) maar ook een waarborg voor de goede werking van het gerechtelijk apparaat is (RvSt., A.S.B.L. Environnement et Patrimoine écusinoir, nr. 44.847, dd. 9 november 1993; RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs', J.T., 1991, 737; Advies RvSt. dd. 21 oktober 1987, Senaat. (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/2, 6; RvSt., Damilot, 41.281, 4 december 1992, Cfr. RvSt., Warnants, nr. 21.635, 3 december 1981).

Dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat elke akte de juridische en de feitelijke overwegingen moeten worden opgenomen die aan de beslissing ten grondslag liggen. Deze motivering moet afdoende zijn (VAN MENSEL, .A., *De uitdrukkelijke motiveringsplicht, De doorwerking van het publiek recht in het privaatrecht*, Gent Mys & Breech, 1997, 246).

Dat De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St., VAN KOUTER, nr 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht. Dat een beslissing in zake een verzoek tot regularisatie op basis van foute feitenvinding en op basis van niet motiveren op hetgeen in het verzoekschrift werd aangevoerd wordt geannuleerd (Rvst. nr. 92.645 van 25 januari 2001 in de zaak A. 62.465/V1I-19.316).

Dat hetzelfde uiteraard geldt in verband met een verzoek tot vestiging. Dat de zorgvuldigheidsplicht de overheid verplicht tot zorgvuldige feitenvinding te doen (RvSt., nr. 58. 328, dd. 23 februari 1996). Dat dit tevens een schending is van het motiveringsvereiste.

Bovendien lijkt de beslissing in die omstandigheden niet genomen te zijn met de nodige zorgvuldigheid. Het zorgvuldigheidsbeginsel is het beginsel dat inhoudt dat bij de voorbereiding en hét nemen van beslissingen alle relevante factoren en omstandigheden dienen te worden afgewogen. Formele zorgvuldigheid heeft betrekking op de procedure die is gevolgd bij het tot stand komen en het uitvoeren van een besluit welke procedure behoorlijk en correct dient te zijn. Materiële zorgvuldigheid heeft betrekking op de behoorlijke en correcte inhoud en betekenis van een besluit.

Bij de studie van dezelfde zorgvuldigheidsplicht moet niet alleen aandacht worden besteed aan de zorgvuldige besluitvorming, maar ook aan het zorgvuldig handelen.

Uit de beslissing van verweerster blijkt geenszins dat zij haar besluit heeft genomen na een behoorlijke afweging van alle ter zake dienende gegevens.

Dat de zorgvuldigheidsplicht geldt bij vaststelling en waardering van feiten (SUETENS, L.P. en BOES, M., *Administratief Recht*, Leuven ACCO, 1990, 31)

Bovendien is het ook zo dat er wanneer niet duidelijk is of er afdoende middelen zijn het behoort verdere gegevens/stukken op te vragen. Als de Belgische echtgenoot geen stabiele en toereikende bestaansmiddelen kan bewijzen, mag de DVZ de aanvraag gezinshereniging niet automatisch weigeren. De DVZ moet eerst een behoefteanalyse maken van het gezin overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid Vreemdelingenwet. Juist omdat het bedrag van 120 % van het leertoon niet zondermeer kan opgelegd worden dient het bestaansmiddelenonderzoek te gebeuren (arrest Chakroun Hof van Justitie 4 maart 2010, nr. C-578/08; cfr. arrest Grondwettelijk Hof nr. 121/2013 van 26 september 2013).

Artikel 40 ter voert een vermoeden in wanneer een onderzoek niet verder dient te worden gevoerd. Wanneer dit vermoeden niet wordt gestaafd is aldus de kous (nagenoeg)niet af, zoals de besteden beslissing voorhoudt. Artikel 42 van de vreemdelingenwet stelt uitdrukkelijk :

"Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn. doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu verwijst de bestreden beslissing duidelijk naar artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden. De bestreden beslissing verwijst naar de databank van de RSZ, Dolsis, waaruit blijkt "dat de tewerkstelling van de Belg waarvan het bewijs werd geleverd, intussen werd beëindigd, meer bepaald op 31/12/2019. De voorgelegde loonfiches zijn dus achterhaald. De Belgische referentiepesoon is sinds 1/01/2020 tewerkgesteld bij DIENSTEN-AAN-HUIS CVBA te BRUGGE tot heden. Over deze tewerkstelling en de bestaansmiddelen die eruit voortkomen beschikken wij niet over enige informatie". Voorts wordt gesteld dat verzoekster het dossier niet heeft geactualiseerd en dat de behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet in dit geval overbodig is.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangenomen.

Waar verzoekster de bestreden weigeringsbeslissing inhoudelijk bekritiseert, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid

in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is gesteund en waarvan verzoekster eveneens de schending aanvoert.

Verzoekster betwist niet dat ter staving van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon volgende documenten werden voorgelegd: bijvoegsel aan arbeidsovereenkomst van tewerkstelling bij Your Freetime te Kortrijk op naam van W. L. (van 32 u naar 38u) vanaf 20/05/2019 met bijhorende loonbrieven voor de maanden mei tot oktober 2019 en een attest van de betaling van het vakantiegeld: (jaar 2018).

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster nagelaten heeft om actuele informatie over te maken m.b.t. de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Verzoekster had bewijzen voorgelegd van een tewerkstelling bij Your Freetime te Kortrijk, doch uit nazicht van Dolsis bleek dat deze tewerkstelling sedert 31 december 2019 beëindigd was en dat de referentiepersoon sedert 1 januari 2020 elders tewerkgesteld is. Verzoekster heeft geen informatie voorgelegd m.b.t. deze tewerkstelling en de bestaansmiddelen die eruit voortkomen. Verzoekster betwist deze door de gemachtigde gedane vaststellingen niet.

Waar verzoekster betoogt dat de bestreden beslissing een tegenstrijdige motivering bevat, laat de Raad gelden dat het niet tegenstrijdig is om enerzijds de wettekst van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet te citeren en anderzijds te oordelen dat de toetsing van datzelfde artikel niet kan gebeuren omdat verzoekster nagelaten heeft om haar dossier te actualiseren. Betreffende het betoog dat de gemachtigde bijkomende stukken had moeten opvragen, stelt de Raad vast dat verzoekster niet eens aantoonde dat zij in dat geval stukken had kunnen voorleggen die zouden kunnen aantonen dat de referentiepersoon heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt. De bewijslast van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen rust bij de aanvrager. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt ook ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt de verzoekende partij dus evenzeer toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen. In de nota stelt verweerder dienaangaande bovendien terecht dat het verzoekster *“trouwens vrij (staat) om een nieuwe aanvraag in te dienen, mocht zij ervan overtuigd zijn dat zij de nodige bewijzen kan voorleggen om aan te tonen dat de referentiepersoon heden over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt”*.

Verzoekster betoogt tot slot dat er een behoefteanalyse diende te worden uitgevoerd.

Artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde motiveerde dat het onmogelijk was om de vraag naar stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen te beantwoorden omdat de verzoekende partij nagelaten heeft om actuele informatie over te maken m.b.t. de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, hetgeen zij overigens niet betwist. Bij gebrek aan stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, zoals vereist door artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, is er geen sprake van dergelijke bestaansmiddelen die lager zijn dan het referentiebedrag, vermeld in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient de verwerende partij niet over te gaan tot een behoefteanalyse in toepassing van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

De uiteenzetting van de verzoekende partij laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt. Een schending van

de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond. Een schending van de artikelen 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet blijkt evenmin.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend twintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC